

Skidsemestern

en flash fiction av

Sten Rosendahl

Det är en kylig lördagsmorgon i början av mars. En skinande grön kombi är på väg till fjällen för ännu en sportlovsvecka. Frun kör med skaljacka på sig eftersom någon har glömt att ställa in timern till kupévärmaren. Bredvid henne sitter den glömske maken i sin puffiga dunjacka och med toppluvan från den lokala hockeyklubben. Deras två barn sover i baksätet. Boken de tagit med sig för att hon skulle kunna läsa klart den för dem på lovet, Alice i Underlandet, ligger med ett bokmärke istoppat tryggt på mittsätet mellan barnen. Hon ler och gasar på för att komma ut ur staden. Han tittar ner i sin telefon.

"Jag är så glad att vi är på den här vintersemestern. Det är skönt med lite miljöombyte", säger hon glatt, men hennes ögon smalnar när hon snabbt vänder sig om för att titta på honom. "Men du verkar inte värdesätta vår familjeresa, annars skulle du ha packat redan igår."

"Det är så irriterande att du är så irriterad", svarar han utan att titta upp, fortfarande pysslande med sin telefon. "Jag har en klient som jag inte har lyckats nå ännu för att boka om mötet vi skulle ha i veckan."

"Det är en kvinna, eller hur?" sa hon, utan att ta ögonen från vägen. "Annars skulle din sekreterare tagit hand om det för länge sedan."

Det tog en extra sekund för honom att svara, nu med en påtagligt långsammare röst. "Ja, det är det. Jag har många kvinnliga patienter. Men Monica har haft det svårt ett tag. Jag måste kolla upp henne."

Hon undrar tyst om det betyder att han ska gå i väg och ringa långa samtal till Monica eller chatta med henne i smyg under semestern. För det verkar vara hans kanske enda uppfattning av ombyte i livet.

Han håller upp telefonen mot vindrutan. "För att få en bättre signal", förklarar han, för övrigt ett av hans många manliga tips till henne.

När han drar tillbaka armen igen flyttar sig hennes närmaste hand snabbt från ratten och går till attack som en kungskobra. Hon griper tag i telefonen och kastar den bakåt med stor kraft. Med ett högt splittrande ljud träffar den skidhjälmen som sticker upp i det totalt överfulla bagageutrymmet. Den plötsliga rörelsen i hennes kropp får bilen att sladda våldsamt på den tidiga morgonens is på vägbanan. Den ostyrbara bilen glider rakt igenom den alltför snabbt annalkande platta rondellen. Förare i närheten tutar argt på henne. Ska hon öka farten och lära sin man en läxa, eller ska hon stanna bilen och gråta?

Hon gör både och. Efter att ha lämnat rondellen kör hon ett hundratal meter till på vägen innan hon stannar till vid en busshållplats. Tårarna rinner medan förare fortfarande tutar på henne när de passerar bilen.

Maken, den plikttrogne psykologen, kliver ur bilen och skyndar sig att öppna bakluckan, vadar utan reson igenom den perfekt stuvade packningen som nu far både hit och dit i bagageutrymmet, allt för att hämta den vid det här laget förmodligen helt obrukbara telefonen.

Barnen är nu vakna, skriker och slåss. Hon delar ut klubborna som var avsedda för den sista timmen av den långa bilfärden upp till stugan.

I backspegeln har hennes man huvudet djupt nere i packningen, med halsen placerad precis innanför bakluckan. Hon minns plötsligt att mekanikern nämnde ett elektriskt problem med bilen förra veckan, något om en för snabbt stängande baklucka. Farligt snabbt, sa dem.

Hon finner sig intensivt sympatisera med Hjärter Dam i barnens bok och ser att knappen för att öppna och stänga luckan börjar darra ...

RIDÅ